

KOVÁCS ISTVÁN

SZENT JÁNOS KATEDRÁLIS, 1944

Elégsz, és nem tudod, hogy szabad leszel-e.

(C. K. Norwid)

Feszületre szenesedik a város
az óra mutatója alatt.
Meg-megcsuklik a templomon a láng,
az épületek testéből víz fakad.

A kereszthajó a senki földje.
Géppuska szól a karzaton.
Nem tud felállni Krisztus a kereszttel,
arcra borulva haldoklik az űszült falakon.

Pokollá forrósodik tekintete,
töviskoszorúját tűzbe veti,
a Szent szobra a kőre zuhan,
ujjait a szószékre mereszti.

A főoltár alatt égnek el a sebesültek.
Lángszórókba sül az akarat.
S belepirosodik az Isten,
ha a hívő keze arcára tapad.

MEGÚJULÁS

Vadszöllőindák nyújtózkodnak,
kizöldülnek a sebzett házfalak,
aranyport hintő éveik
a kőjárdára hullanak.

De elérik a csapzott háztetőt,
esőcsatornák fölé szőnek lugast,
s a villámhárító lándzsáján kibontják
vértelen győztes zászlóikat.

GÁL SÁNDOR

EGY PARTIZÁN HALÁLÁRA

Egyszer te édes tejet szoptál
illatos lányokra hajoltál
szagoltál esőt, buta virágot.

Körülvesznek most lüktető rácsok
s füledben üvöltve pereg a dob
potyognak az égből vas-angyalok

kihull a meghalt isten szakálla
csak most ne gondolj a halálra.
Ne gondolj arra, hogy dob pereg
hogy a rizs sárga sörénye lebeg
zöld tűzben tombolnak a dzsungelek.
O ha most énekelni tudnál
köréd a dalból páncélt huznál
de szájalmas vagy, mint az állat
akit már kifent kések várnak
kezedet kenderbilincs fogja
félelem petéz a homlokodra.

Pedig te édes tejet szoptál
illatos lányokra hajoltál
a fehér angyal ügynöke voltál
szagoltál esőt, buta virágot
szuszogó bocira tettél jármot
ültél a hajnal tűzfalánál.

Előtted most a halál járkal
nem méreget, mert tudja rólad
hogy te ember vagy, hogy te jó vagy.
Emeli fejét, mozdítja karját
esendő tested fogai marják
már nincs időd a gyűlöletre
leomlasz lángoló kövekre
enyészet lép nyitott szemedre.

Pedig te édes tejet szoptál
fehér angyal ügynöke voltál.

Tested most lerondított oltár
s mellette szégyenkezve állnak
zsoldosai a pusztításnak.

KALÁSZ LÁSZLÓ

A JÖVENDŐ

nem mutat-e
más orcát
lágyságot a szilárdság?

ködöljem hars dalokká korsóm
nedűjét e szövevény-korról?

nehéz minket mozdítani
hármat gondolnék s egyet lépnék
mégis